

"een beschadigde geest is niet gekker dan een beschadigd lichaam"

Dokter Z. Waan, de psychiater had een drukke praktijk.

De dieren in het bos waren, net als de mensen, niet vrij van stress en psychische aandoeningen. Zo had je Miepje Mier, die een poetswoede had, die rustig voor een smetvrees kon doorgaan. Ze sopte haar huisje van achteren naar voren en weer terug. Haar pootjes waren geribbeld van het sop en ze kreeg waarachtig wateroogjes. Evert Ekster kon je toch wel paranoïde noemen. Zijn achterdocht was niet normaal meer. Als hij iemand niet kende, zocht hij van alles achter diens handelen. Zijn leven werd erdoor geregeerd. Hij beschuldigde ook zomaar dieren, die van buiten het bos kwamen. Dat maakte hem niet bepaald geliefd. Dan had je nog Mina Mol, als die geen straatvrees had...een schoolvoorbeeld was ze. Ze kwam nauwelijks boven de grond. Koos Kraai was een echte kleptomaan. Alles wat los zat, ging mee. Dokter Waan had het druk met al die cliënten. Gelukkig had hij een goede secretaresse, Elsie Eekhoorn, die vooral zeer kundig was in het opbergen van de dossiërs. Dat ze ze af en toe niet allemaal meer terug kon vinden, was jammer, maar aan iedereen mankeert natuurlijk wel iets. Zelfs dokter Waan was niet van kleine smetjes vrij. Soms haalde hij even de cliënten door elkaar, maar gelukkig had dat geen effect op de therapie, die toch in de meeste gevallen hetzelfde was. Want ging het er niet vooral om, dat je accepteerde wie je was en dat je met een open oog in de wereld stond? Maar dokter Waan was een geliefd arts. Hij had geduld en nam de tijd voor zijn cliënten, die blij waren dat hij hen serieus nam en dat iemand naar hen wilde luisteren.

Bovendien gaf hij hen de overtuiging dat een aandoening aan de geest niet gekker was dan een gebroken poot of een ontwrichte vleugel. Voor beide heb je hulp nodig.

© april 2008, Alida, BasicPublishing.nl